

ผมได้บวชที่วัดอัมพวัน เมื่อเดือนพฤษภาคม 2542 เป็นเวลา 1 เดือน โดยหลวงพ่ोजรัญเป็นครูอุปัชฌาย์ หลังจากนั้นได้ปฏิบัติกรรมฐานเองอย่างเคร่งครัดตามที่หลวงพ่อดีเทศนาสั่งสอนมาตลอดระยะเวลาสิบกว่าปี ผมเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าจากการที่ผมได้บวชเรียนและปฏิบัติกรรมฐานมาโดยตลอด ทำให้ปัญหาต่าง ๆ ของผมที่มีมากมายได้ถูกแก้ไขและคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น เช่น เรื่องของลูกสาวคนโตของผมชื่อเพลิน

น้องเพลินเป็นโรคไฮเปอร์แอคทีฟ (Hyperactive) และ แอลดี LD (Learning Disable) โรค Hyperactive คือการที่สมองทำงานบกพร่อง ชน อยู่นิ่งไม่ได้ ส่วนโรค LD คือการที่เด็กมีความบกพร่องในการเรียนรู้ ในวัยเด็กน้องเพลินชนมาก ๆ มีสมาธิตั้งใจเรียนได้เพียงระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น ก็เสมือนกับว่าไม่ตั้งใจเรียน ไม่เอาใจใส่ในการเรียน โกรธง่าย หงุดหงิดง่าย ไม่ชอบรับประทานอาหาร ไม่อยู่นิ่ง แต่แปลกที่มีสิ่งหนึ่งที่มีสมาธิทำได้ดีมาก คือ การต่อจิ๊กซอ (ตัวต่อ) ได้ถูกต้องและรวดเร็ว ถนัดในการเรียนรู้จากภาพได้เป็นส่วนใหญ่

ตอนที่น้องเพลินยังเล็กอยู่ ผมไม่ได้สังเกตเห็นปัญหา คิดว่าชนไปตามประสาเด็กเล็ก ผมก็ใช้วิธีการทำโทษโดยตีเขาแรง ๆ เพื่อให้จำว่าจะไม่ชน ไม่ทำแบบนี้อีก ปัจจุบันนี้ผมยังคงเสียใจไม่หายที่เคยตีเขาแรง ๆ หลวงพ่อสอนผมว่าอย่าตีลูก ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อก่อนก็ไม่เคยเห็นผมตีลูก พอมาช่วงอายุประมาณ 8-9 ขวบ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การเรียนการเอาใจใส่ของน้องเพลินก็ยิ่งแย่มากเหมือนเดิมและพบว่าน้อง

เพลินไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ คือชอบจำตัวอักษรสลับกัน เช่นจำผิดระหว่าง b กับ d ซึ่งเป็นโรคที่เรียกว่า Dyslexia จะมีลักษณะคือเห็นภาพสลับเป็นภาพลวงในที่สุดน้องเพลินได้ไปพบแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อรับการรักษาเป็นแพทย์ที่โรงพยาบาลจุฬา ชื่อคุณหมอม อ่ำพล สู้อำพัน จึงได้ทราบว่าน้องเพลินเป็น Hyperactive กับ LD

หลังจากที่ผมได้ทราบแล้ว จึงสังเกตพฤติกรรมของน้องเพลินเพิ่มขึ้นว่า น้องเพลินอ่านหนังสือเองไม่ได้ ต้องมีใครมาอ่านให้ฟังหรือพูดบอกถึงจะเรียนรู้ได้ เมื่อใกล้จะสอบน้องเพลินถึงจะติวหนังสือ เพราะถ้าติวแต่เนิ่น ๆ ก็จะไม่ลืมตอนนั้นผมไม่รู้จะทำอย่างไร ทั้งยังไม่เข้าใจ Hyperactive กับ LD น้องเพลินทำอะไรให้ขว้างขว้างตาไปหมด

น้องเพลินโชคดีที่มีผู้เมตตา เข้าใจ เช่นในช่วงที่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีครูเป็นนิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ ชื่อ **ครูป้อ ณัฏกร งามงามริกุล** ซึ่งเข้าใจว่าน้องเพลินต้องเรียนตัวต่อตัวถึงจะได้ผลดี พอมาถึงชั้นมัธยมศึกษา น้องเพลินก็มีปัญหาเรื่องการเข้ากับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน ต้องพาไปหาหมอซึ่งได้ให้ยามาทานเพื่อช่วยบรรเทาอาการบางอย่าง และช่วยในการเรียนหนังสือ

นับเป็นบุญของน้องเพลินที่ได้อาจารย์ **ภัทรดา ยมนา (ครูนัน)** เป็นผู้ให้ทั้งความรู้ความรักและความเข้าใจแก่น้องเพลิน ตั้งแต่ยังเป็นเด็กประถม จนขณะนี้เป็นเวลา 10 กว่าปีแล้วที่น้องเพลินสัมผัสได้ว่าครูนันช่วยเขาและสอนเขาด้วยความรัก ขณะนี้น้องเพลินเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ คณะนิเทศศาสตร์ ภาคอินเตอร์(ภาคภาษาอังกฤษ) ต้องให้ครูนันช่วยมาตลอด ครูนันเห็นว่าหากช่วยอย่างนี้เรื่อยไป น้องเพลินจะไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ครูนันจึงพยายามไม่ช่วย ไม่กี่เดือนมานี้ น้องเพลินจึงได้เริ่มอ่านเองได้ และเริ่มสนุกกับการอ่านบ้างแล้ว

ขอขอบพระคุณคุณครูนั้นและคุณหม่อำพลเป็นอย่างมาก ที่ช่วยทำให้น้องเพลินดี
ขึ้น และที่สำคัญที่สุดคือหลวงพ่อเสมียนเป็นผู้แนะนำโดยธรรมะนั้น จัดสรรให้ได้รู้จัก
กับครูนั้นและทุกคนที่มีส่วนร่วม น้องเพลินบอกเสมอว่าถ้าเขาจบปริญญา ใบ
ปริญญานั้นคือของคุณครูนั้นครึ่งใบและอีกครึ่งใบคือของหลวงปู่

หลวงพ่อบอกเสมอว่า ถ้าทำความดีจะร้อนถึงพระอินทร์ ผมเชื่อว่าเพราะสวด
มนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิธรรมะจะช่วยจัดสรรให้เอง แต่ผมไม่ได้หมายความว่า หากเรา
ทำความดีแล้วทุกข์จะหายหมดไปเอง สุดท้ายที่อยากจะทำคือคำกล่าวของ
หลวงพ่อก็คือว่า หนี้ทุกอย่างใช้ทดแทนได้หมด แต่หนี้บุญคุณไม่มีวันหมด

บุญคุณของหลวงพ่อก็คือไม่มีวันลบเลือนจากใจของผมและครอบครัวไปได้เลย